

**10 FEBRUARIE
POLICARP KOMIS**

**EGKOMIA
SF. IERARH-
MUCENIC
HARALAMBIE,
EPISCOPUL
MAGNEZIEI**

EGKOMIERUL PE FEBRUARIE-GR

ΕΓΚΩΜΙΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΗ
ΤΟΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α'. Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

Μακαρίζομέν σε, Ἱερεῦ τοῦ Χριστοῦ,
Ἀθλοφόρε γενναιόφρον Χαράλαμπες,
καὶ γεραίρομεν τὴν μνήμην σου λαμπρῶς.

Μακαρίζομέν σε, Ἐκκλησίας Χριστοῦ,
τὸν φωστῆρα τὸν αἰεὶ διαυγέστατον,
καὶ πανάριστον Κυρίου Λειτουργόν.

Ἡ ἀκροστιχίς· ΕΝ ΨΑΛΜΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ (στίχοι 15)

ΠΟΙΗΜΑ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΚΟΜΗ

Ἐκ νεότητός σου, ἀγαπήσας Χριστόν,
ἠκολούθησας Αὐτῷ ὃ Χαράλαμπες,
καὶ ἐπλήσθης δωρεῶν ὑπερφυῶν.

Νοῦν καθηγεμόνα, κεκτημένος σοφέ,
πίστιν ζέουσαν, ἀγάπην, πραότητα,
θειὸν ἔσοπτρον ἐγένου τοῦ Θεοῦ.

Ψήφω τοῦ Κυρίου, Ἱερεὺς γεγονώς,
ἐλειτούργησας Αὐτῷ ὡς Χαράλαμπες,
καθαρῶς ἀμέμπτως ὥσπερ Ἀαρών.

Ἄνεδείχθης μάκαρ, πενομένων τροφή,
τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ὑπεράσπισις,
καὶ τῆς ποιμένης σου φιλόστοργος πατήρ.

Λόγοις ἀληθείας, λόγοις πνευματικοῖς,
διατρέφων τοὺς πιστοὺς ὡς Χαράλαμπες,
καθωδήγεις εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ.

Μιαιφόνων Πάτερ, ὁ ἐσμὸς καθορῶν,
τὸν ἐνάρετόν σου βίον Χαράλαμπες,
διεπρίετο καρδίας κατὰ σοῦ.

Ἔολος προθυμία, ἐν σταδίῳ ἐστώς,
ἀνεκήρυκτες Χριστὸν ὡς Χαράλαμπες,
μὴ πτοούμενος τυράννων ἀπειλάς.

Ἰταμῷ θυμῷ τε, ἀπηνῶς τὴν δοράν,
ἐξεδάρης ὀλοκλήρου τοῦ σώματος.

ὦ μανίας τῶν ἀνόμων κατὰ σοῦ!

Σώματί σου φέρεις, τὰς τῶν ἡλῶν δεινάς,
προσηλώσεις καρτερῶς ὡς Χαράλαμπες,
ἐκμιμούμενος τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ.

Ἰκεσίαις, Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός,
Χαράλαμπους τοῦ κλεινοῦ ἀποδίωξον,
τὴν πανώλη ἐκ τοῦ κόσμου παντελῶς.

Ἐκκοπεῖσας χεῖρας, τιμωροῦντος δουκός,
κρεμαμένας σώματί σου οἱ δήμιοι,
καθορῶντες ὠμολόγησαν Χριστόν.

Ρῦσαι σαῖς πρεσβείαις, ἀνιάτων παθῶν,
λοιμωδῶν ἀσθενειῶν τε καὶ θλίψεων,
τοὺς αἰτοῦντάς σε Χαράλαμπες θερμῶς.

Ὁ δεινὸς Σεβῆρος καὶ ὁ Κρίσπος ὁμοῦ,
τιμωροῦντές σε μετέωροι ὤφθησαν
ἐν ἀέρι, οὓς κατήγαγες εὐχῆ.

Ἰλαρῶς τελέσας καὶ γενναίως σοφέ,
τὸ μαρτύριον ἐν γήρατι πίονι,
ἠξιώθης τῆς ἀλήκτου χαρμονῆς.

Σοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας, ἀνυμνοῦμεν πιστῶς,
καὶ τιμῶμεν τὰ φρικτά σου μαρτύρια,
ἃ ὑπέστης δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

ΠΟΙΗΜΑ ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΙΕΡΕΩΣ (στίχοι 18)

Ἀπὸ κεφαλῆς σου, ὡς ὀνύχων ποδῶν,
ἐκδορὰν ὑπέστης ὅλου σου σώματος,
γενναιότατα γενναίε Ἀθλητά.

ὦ φρικτῆς τῆς θεᾶς! ὦ ἀνδρείας τῆς σῆς!
Ἥρωσ μείζων τῶν Μαρτύρων σὺ δέδειξαι,
τυχῶν δόξης τῶν μεγίστων Ἀθλητῶν.

Πρόσωπον Τυράννου, ὄντως Λουκιανοῦ,
πτύσαντός σε ἀπεστράφη εἰς ὀπισθεν
σὺ δ' ἰάσω ἀμνησίκακε αὐτόν.

Συγχωρῶν ἐχθρούς σου, τοὺς ἐχθροὺς ἀγαπῶν,
καὶ ὑπὲρ ἐχθρῶν σου Μάρτυς δεόμενος,
ἐμμήσω τὸν Χριστὸν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἄφεισιν παισμάτων, σωτηρίαν ψυχῶν,
ἀγαθῶν πληθύν, εἰρήνην αἰτήσω σύ,
τοῖς τιμῶσί σε πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Χαλινὸν βαλόντες, στόματί σου σοφέ,
καὶ ἐκ τῶν γενείων δέσαντες σ' ἔσυρον,
περιφέροντες ὁδοῖς ἐμπαικτικῶς.

Τῷ ἀλόγῳ λόγον. Λόγος δίδωσ' εἰπεῖν,
λῦσαι σέ, ὅτι Θεὸς μετὰ σοῦ ἐστίν,
ὁ σημεῖα καὶ τὰ τέρατα ποιῶν.

Εἶδον ἐν ἐκστάσει, εἶδον Πάτερ ἐκ σοῦ,
ἃ οὐδέποτε Χαράλαμπες εἶδοσαν,
ἀναστάντας προσευχῆ σου καὶ νεκρούς.

Οὔτε πῦρ οὐ σοῦβλα, οὐ σαρκὸς ἢ δορά,
οὐδὲ ἤλων προσηλώσεις, οὐ θάνατος,
σέ ἐχώρισαν ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Πᾶν ὃ ἂν αἰτήσῃ, δώσω ἔφη Χριστός·
σὺ δ' ἐζήτησας ἰᾶσθαι Χαράλαμπες,
τὴν πανώλη τε καὶ νόσους λοιμικάς.

Μοναχοῖς ἐντρόμοις, φεύγουσιν εἰς βουνά,
ἐν τῷ Ἄθῳ, σὺ φανεῖς Πάτερ ἔφησας·
μὴ φοβεῖσθ' ἐγὼ διώξω τὸν λοιμόν.

Ἡ Μεγίστη Λαύρα, ἔκτοτέ σε τιμᾶ,
καὶ ἐντέλλεται Μοναῖς Ὅρους ἅπασιν,
ἀγρουπνίας ἐν τῇ μνήμῃ σου τελεῖν.

Οὐκ Ἀγίων Πάντων, εἰσακούσω φωνάς,
Χαραλάμπης μόνον δ' ἂν ἰκετεύσῃ με,
παύσω τάχος τὸν λοιμὸν εἶπε Θεός.

Λοιμῶ παγκοσμίῳ, θεία ἠκούσθη φωνή,
κᾶν οἱ Ἅγιοί μου Πάντες πρεσβεύσωσι,
Χαραλάμπους μόνον δέξομαι εὐχάς.

Κωνσταντινουπόλει, Ὅσιον Ἰωνᾶν,
ἐκ πανώλους ἐλυτρώσω δεόμενον,
καὶ ὀλόκληρον τὴν Πόλιν τοῦ λοιμοῦ.

Ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, σὺ νεκροὺς ἀνιστᾶς,
καὶ λαμπάδες Ἱερόαθλα, σβέννυνται,
ὁ δὲ λίβανος ἀνῆλθε τῷ Θεῷ.

Μή τις ἀπιστήσῃ, ἔγερσιν νῦν νεκρῶν
Ἰησοῦς γὰρ ὁ αὐτὸς χθὲς καὶ σήμερον,
ὁ θανάτου καὶ ζωῆς τὰς κλεῖς κρατῶν.

Κριτῇ παγκοσμίῳ, ζώντων τε καὶ νεκρῶν,
δοῦναι πρέσβευε ζωὴν καὶ ἀνάπαυσιν,
ταῖς ψυχαῖς τῶν προσφιλῶν ἡμῶν νεκρῶν.

Δόξα Πατρί... Τριαδικόν.

Ἡ ὑπὸ Ἀγγέλων, ὑμνουμένη Τριάς,
ἰκεσίαις Χαραλάμπους τοῦ δούλου Σου,
τὰ ἐλέη Σου κατάπεμψον ἡμῖν.

— 43 —

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παναγία Μῆτερ, τῶν πιστῶν ἡ ἐλπίς,
τὴν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι,
ἵνα τύχω Βασιλείας οὐρανῶν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε, Ἰερεῦ τοῦ Χριστοῦ,
Ἄθλοφόρε γενναιόφρον Χαράλαμπες,
καὶ δοξάζομεν τὴν μνήμην σου λαμπρῶς.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α'. Ἄξιόν ἐστι.

Ἄξιόν ἐστιν, ὃ Χαράλαμπες ὑμνολογεῖν σε,
τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον
καὶ εἰδώλων καθαιρέτην ἀληθῶς.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε Ἱερομάρτυς,
Ἱερέων μέγα κειμήλιον
καὶ προστάτην τῶν πιστῶν καὶ ἰατρόν.

Ἡ ἀκροστιχίς· ΣΟΦΟΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΝ (στίχοι 15)

ΠΟΙΗΜΑ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΚΟΜΗ

Σούβλη σιδηρᾶ, διεπέρασαν σὸν θεῖον στέρονον,
σὺ δὲ πάσχων Μάρτυς Χαράλαμπες,
τὸν Χριστὸν ἐδοξολόγεις ἐκ ψυχῆς.

“Ολος ἀβλαβής, ὃ Χαράλαμπες διεφυλάχθης,
εἰς πυρὰν βληθεὶς ἱερώτατε,
ὡς οἱ Παῖδες εἰς τὴν κάμινον ποτέ.

Φύλλα καὶ καρπούς, ὁ κατάξηρος στῦλος ἐκφύει,
τῇ ἀφῆ σου θεῖε Χαράλαμπες,
εἰς κατάπληξιν ἀπίστων καὶ πιστῶν.

“Ολην σὴν ζωὴν, ἑκατὸν καὶ δέκα τρία ἔτη,
τῷ Χριστῷ δουλεύσας ἠξίωσαι,
μαρτυρίου τὸ ποτήριον πιεῖν.

Νάουσαν πηγὴν, χαριτόβρυτον ὡς Παραδείσου,
ὁ Χριστὸς τὴν Κάραν σου ἔδειξε,
τὰ ἰάματα προχέουσαν ἡμῖν.

Χάριν ἐκ Θεοῦ, ἐκομίσω θεραπεύειν μάκαρ,
πᾶσαν ἀρρωστίαν Χαράλαμπες,
καὶ διώκειν τὴν πανώλη τὴν δεινὴν.

“Ανω σὺ ὑψῶν, σοῦ τὰ ὄμματα Ἰερομύστα,
καὶ εὐχὴν ποιήσας Χαράλαμπες,
ὡς ἐξ ὕπνου ἐξανέστησας νεκρόν.

Ρήγνυται Σατάν, καθορῶν σε ἐναθλοῦντα μάκαρ,
καὶ ἡμεῖς Χριστὸν μεγαλύνομεν,
τὸν διδόντα σοι Χαράλαμπες ἰσχύν.

“Ανωθεν ἡμῖν, ἐξαπόστειλον τοῖς σέ τιμῶσι,
χάριν, εὐλογίαν καὶ ἔλεος,
δυσωποῦμέν σε Χαράλαμπες σοφέ.

Λίθοις αἰχμηροῖς, οἱ τῶν λίθων χεῖρονες παμμάκαρ,
ἔτυπτον σεπτὰς σιαγόνας σου,
δι’ ὧν ὕμνεις τὸν Θεὸν ἀνελλιπῶς.

Ἄνω ἡ Χριστοῦ, θριαμβεύουσα νῦν Ἐκκλησία,
ἄγει ἑορτὴν θεοδόξαστον,
ἐν τῇ μνήμῃ σου Χαράλαμπες αἰί.

Μέγα ἀληθῶς, σοῦ τὸ ὄνομα Ἱερομάργυς,
ὅτι τοὺς πιστῶς δεομένους σου,
διασώζεις ἐκ παντοίων συμφορῶν.

Πρόσωπον τὸ σόν, τὸ σεβάσιμον καὶ φωτοβόλον,
καίοντες λαμπᾶσιν οἱ δήμιοι,
σὲ προέπεμπον εἰς φῶς τὸ ἰλαρόν.

Ἦστραψε φαιδρῶς, τῶν θαυμάτων σου ἡ θεία χάρις,
εἰς τὴν οἰκουμένην Χαράλαμπες,
καὶ δοξάζεται τὸ ὄνομα Χριστοῦ.

Νέαν κιβωτόν, ἡ Μονὴ τῶν Μετεώρων μάκαρ,
τοῦ σεπτοῦ Στεφάνου τὴν Κάραν σου
κεκτημένη ἐκλυτροῦται πειρασμῶν.

ΠΟΙΗΜΑ ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΙΕΡΕΩΣ (στίχοι 18)

Δεῦρο καὶ γενοῦ, πρεσβευτῆς ῥύστης καὶ ἰατρός μου,
παύων πόνους ἐκ κινδύνων ῥυόμενος,
καὶ πρεσβεύων ἄφεσιν ἀμαρτιῶν.

Μέγας ὁ Θεός, Χαράλαμπους ὁ Σεβῆρος κράζει,
νεκρὸν ἐκ τοῦ φερέτρου ἐγειρόμενον,
θεωρῶν καὶ δαιμονῶντα ὑγιᾶ.

Ἄνδρα δέσιμον, σιδηρᾶς τὸν θραύοντα ἀλύτους,
σῶ Ναῶ προσπίποντα εἰκόνι σου,
ἐκ δαιμόνων ἠλευθέρωσας δεσμῶν.

Γάγγραιναν ποτέ, ἀπειλοῦσαν τῷ θανάτῳ νέον,
κλινικῇ χρισθέντα ἐλαίῳ σου,
καταπαύεις προλαβὼν κοπὴν ποδῶν.

Ξέοντες πλευράς, σιδηροῖς ὄνυξι καὶ ὄργανοις,
ἐπροκάλουν σοι ὀδύνην τὴν ἄρρητον,
καὶ ἀπόλαυσι αἰωνίων ἀγαθῶν.

Φρίττει σὴν φωνήν, καὶ τὴν κλῆσιν τοῦ ὀνόματός σου,
διάβολος καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα,
καὶ δαιμόνων δραπετεύει λεγεῶν.

Ἡ ἐκ γενετῆς, τυφλὴ οἴκῳ σου ἐν Θεσσαλονίκῃ,
τῇ σῇ ἑορτῇ· Βλέπω, ἔκραξε·
Χαραλάμπης γὰρ μοι ἔδωκε τὸ φῶς.

Πρόσφυξ δεκαετῆς, ἐν ἰδρύματι θανοῦς' ἀνέστη,
ἐπιθέσει ἐν τῷ στήθει εἰκόνας σου,
σῇ προστάξει ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ.

Ἑλληνας πολλούς, διασώζεις ἐκ φοβικοῦ θανάτου,
καὶ ὁμαδικῶν ἐκτελέσεων,
ἄλλοφύλους τιμωρίας ἀπειλῶν.

Σύμπασα Ἑλλάς, μεγαλύνει ταύτης τὸν προστάτην,
Χαραλάμπη τὸν ἐν Μάρτυσι μέγιστον,
καὶ Ἑλλήνων πάντων μέγαν ἄρωγόν.

Ὁ δαιμονισθεῖς, φωναῖς ζῶων λαλῶν Ἀθηναῖος,
προσφυγῶν εἰς Ἱατροὺς καὶ Ἀγίους τε,
σῶ Ναῶ μόνον ἰάθη θαυμαστῶς.

Ἄρμα φλογερὸν, κατὰ νόσων λοιμωδῶν ὑπάρχων,
ἔτι καὶ καρκίνον ἰώμενος,
ἀνιάτων νόσων ὄψιθις νικητῆς.

Βέβηλον θρασύν, βλασφημήσαντα σῆ Παναγύρει,
δείξας ἐπὶ ἔτος κωφάλalon,
έορτῆ σου αὐθις λύεις τῆς ποινῆς.

ᾠφθης σὺ νυκτί, ἐν ὄράματι ραπίζων νέαν,
ἀδελφὴν αὐτῆς μονάσαι κωλύουσαν,
πείδων ὅτι ἀντιτάσσεται Θεῷ.

Τουῖρκοι τοὺς πιστοὺς, ἐν Μικροῦ Ἀσίᾳ ἀλλαχοῦ τε,
μαρτυρίοις καὶ βασάνοις φονεύοντες,
ἀδυσώπητόν σε εὔρον τιμωρόν.

Εἰς Φιλιατρά, ἐλυτρώσω τοὺς μελλοθανάτους,
Γερμανὸν Διοικητὴν διατάσσων σύ,
ἐκτελέσει ἀντιποίνων μὴ προβῆ.

Μνήσθητι σοφέ, μοχθησάντων πόθῳ ἀνεγεῖραι,
ἐν Ἐδέσση σὸν Ναὸν ὠραιότατον,
Μοναχῆς Συγκλητικῆς καὶ ἀδελφῶν.

Σκέπε τὴν Μονὴν, Πρωτομάρτυρος Στεφάνου Πάτερ,
ἐνθα Κάρα σου ἅγια φυλάσσεται,
Μοναστρίας τε τιμῶσάς σε φρουρῶν.

Δόξα Πατρί... Τριαδικόν.

Δόξα Σοι Τριάς, Ὁμοούσιε καὶ Τρισαγία,
ὅτι τοὺς Ἁγίους Σου Μάρτυρας,
ἡμῖν πρέσβεις ἐδώρήσω εὐμενεῖς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δεῦτε οἱ πιστοί, ἀνυμνήσωμεν τὴν Θεοτόκον,
τὴν Θεὸν ἀφράστως κῆσασαν,
καὶ λυτρώσασαν κολάσεων ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Ἄξιόν ἐστιν, ὦ Χαράλαμπες ὑμνολογεῖν σε,
τὸν τῆς ἀληθείας ὑπέρομαχον,
καὶ δαιμόνων καταλύτην ἰσχυρόν.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦχος γ'. Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν Μέγαν Χαρα-
λάμπη.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Χαράλαμπες γεν-
ναίε.

Ἡ ἀκροστιχίς· ΕΠΑΔΩ. ΠΟΛΤΚΑΡΠΟΥ (στίχοι 15)

Ἐξέστησαν χορεῖαι, Ἀγγέλων καὶ Ἀνθρώπων,
τοὺς ἄθλους σου ὀρῶσαι.

Πῶς σου τοὺς ἀγῶνας, Χαράλαμπες ὑμνήσω,
δι' ὧν ἐμεγαλύνθη;

Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις, εἰς οὐρανοὺς τὴν θείαν,
ἀνήγαγον ψυχὴν σου.

Δαιμονῶντα μάκαρ, ἰάτρευσας εὐχῇ σου,
καὶ εἴλκυσας πρὸς πίστιν.

Ὡς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, τὰς ἤλων προσηλώσεις,
ὑπέμεινας γενναίως.

Πλάνης τῶν εἰδώλων, βασίλισσαν Γαλήνην,
Χαράλαμπες ἐρρύσω.

Ὅλη προθυμία, ἀθλήσασα Γαλήνη,
Χριστῷ συμβασιλεύει.

Λυτρούμεθα λιταῖς σου, νόσων ἀνιάτων,
καὶ τῆς δεινῆς χολέρας.

Ἐψωσον τὰς χεῖρας, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων,
Χαράλαμπες τρισμάκαρ.

Κάρα σου ἡ θεία, Χαράλαμπες ἐκβλύζει,
τῶν ἰαμάτων ρεῖθρα.

Αἰωνιζούσης δόξης, καὶ χαρᾶς ἀλήκτου,
ἀξίως ἠξιώθης.

Ρᾶνον οὐρανόθεν, Χαράλαμπες σοῖς τέκνοις,
τὰς πατρικὰς εὐχὰς σου.

Παντοίων ἀλγηδόνων λυτρούμεθα εὐχαῖς σου,
Χαράλαμπες θεόφρον.

Ὅσίως καὶ ἀμέμπως, ζήσας ἠξιώθης,
στεφάνων μαρτυρίου.

Ἐμνους καὶ δεήσεις, προσφέρομεν καὶ μύρα,
πλουτοῦντές σε προστάτην.

ΠΟΙΗΜΑ ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΙΕΡΕΩΣ (στίχοι 18)

Μεγαλομάρτυς χάριν, δός ἀπερίγραπτόν σου,
μαρτύριον νῦν γράψαι.

“Ολον σου τὸ σῶμα, Σεβήρου στρατιῶται,
προσήλωσαν τοῖς ἤλοις.

Συρόμενος ἐφέρου, ἕως Ἀντιοχείας,
σταδίους δέκα πέντε.

Δέκα καὶ πέντε ἔτη, παράλυτον ἐκ Βόλου,
ἐγείρεις ἐκ τῆς κλίνης.

Δηχθεῖσαν ἐκ λυσσώδους, κυνὸς σῆ ἐπισκέψει,
ιάσω ἐκ τῆς λύσσης.

Αἰμορροοῦσαν μάκαρ, ἐλθοῦσαν ἐν Ναῶ σου,
τῆς ρύσεως ἐρρύσω.

Θαυματοργῶν Ἀγίων, ὑπέρτερος ἐδείχθης,
Χαράλαμπες παμμάκαρ.

Ἵπομονὴν καὶ πίστιν, δωρήσασθαι σοῖς δούλοις,
σὸν Κύριον δυσώπει.

Τῇ τοῦ Σταυροῦ δυνάμει, τυράννους ἐτροπώσω,
Χαράλαμπες γενναῖε.

Πρὸ σοῦ θανάτου Μάρτυς, τεράστια ἐτέλεις,
τελεῖς τε καὶ ἑκάστην.

Τυφλοὺς καὶ παραλύτους, λεπροὺς καὶ δαιμονῶντας,
ιάτρευσας τρισμάκαρ.

Πορφύριος καὶ Βάπτος, οἱ δήμιοί σου Μάρτυς,
ἐπίστευσαν Θεῶ σου.

Ὡς βύσσος καὶ πορφύρα, τὰ αἵματά σου Μάρτυς,
κοσμεῖ τὴν Ἐκκλησίαν.

— 51 —

Ἵπὲρ Ἀγίους Πάντας, ἐπόνεσας παμμάκαρ,
ἀθλήσας ὑπὲρ φύσιν.

Ἰδάμας καρτερίας, καὶ στήλη τῆς ἀνδρείας,
ὑπομονῆς τ' ἐδείχθης.

Πληγὰς θεομηνίας, θανατηφόρους νόσους,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις παύεις.

Πανένδοξε σῆ δόξη, ἐξέστησαν οἱ πάντες,
Χριστὸν δοξολογοῦντες.

Χαρᾶς τῆς λαμπροτάτης, ἐπώνυμε, χαρίζη,
χαρὰν τοῖς σὲ ὑμνοῦσιν.

Δόξα Πατρί... Τριαδικόν.

Τριάς Θεὸ τῶν πάντων, πρεσβείαις Χαραλάμπους,
χαρίτωσον τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, ἀγάθυνον τὸν νοῦν μου, ποιεῖν
ἀγαθωσύνην.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν Μέγαν Χαρα-
λάμπη.

— 52 —

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

ΠΟΙΗΜΑ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΚΟΜΗ

Ἦχος πλ. α'.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με, ὑμῆσαι Χαραλάμτη.

Στρατηγίαι Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων ἀγέλαι, ἐξεπλάγησαν μάκαρ, καθορῶσαι τὰς δεινάς, καὶ δοιμείας βασάνους, ἅς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀνδρικῶς ὑπέμεινας·
“Ὁν ἀεὶ δυσώπει ἡμᾶς λυτρώσασθαι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με, τὸν Λειτουργὸν σου μέλπει.

Τοῖς ἐν δάκρυσιν, πιστῶς προστρέχουσι, τῷ Ναῶ σου τῷ πανσέπτῳ μάκαρ, καὶ αἰτοῦσί σε θερμῶς, τὰς αἰτήσεις βραβεύεις καὶ ἐκ τῶν δεινῶν ἀπαλλάττεις·
“Ἄγιε, πρεσβείαις σου θείαις πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με, Πολύαθλον δοξάσαι.

Λίαν θερμαῖς, προσευχαῖς σου Ἄγιε, ἐλυτρώσω τῶν πιστῶν τὰ πλήθη, ἀλγηδόνων φοβερῶν, καὶ τῆς νόσου πανώλους· ὅθεν καὶ ἡμεῖς εὐλαβῶς βοῶμέν σοι·
βοηθὸς γενοῦ ἡμῖν Μάρτυς Χαράλαμπες.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με, τὸν Μάρτυρά σου ᾄσαι.

— 53 —

Μυροθήκη ὑπάρχει, ἡ πανέντιμος Κάρα, τοῦ κλεινοῦ Χαραλάμπους, ἀποπνέουσα ἀεὶ, μυστικὴν εὐωδίαν, ἣτις τῶν πιστῶν θέλγει τὰ νοήματα, καὶ ἀποδιώκει κακίας πνεύματα.

Δόξα Πατρὶ... Τριαδικόν.

Τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἣν ἀεὶ ἀνυμνοῦσι, μυριάδες Ἀγγέλων, προσκυνήσωμεν πάντες, οἱ πιστοὶ μετὰ δέους, καὶ ἀπὸ βαθέων ψυχῆς συμπάλλωμεν Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Κύριε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

ᾠ Πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως, τὸν τοῦ κόσμου τροφέα, δυσωποῦσα μὴ παύση, σὺν σεπτῷ Χαραλάμπει, δοῦναι ἱλασμὸν καὶ τὸ θεῖον ἔλεος, τοῖς αὐτὸν τιμῶσι καὶ σὲ δοξάζουσιν.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα. Δόξα Σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα. Δόξα Σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα. Δόξα Σοι ὁ Θεός.

— 54 —

Δίστιχον

Πολυκάροπου ὕμνους Χαράλαμπες δέχου
καὶ δυσώπει Χριστὸν τυχεῖν σωτηρίας.

Ἄρχιμ. Πολύκαρπος Κόμης
Ἰμνογράφος